

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 033525 19 U
Sarajevo, 23.09.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednik vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Institut za građevinarstvo "IG" d.o.o. Banja Luka iz Banja Luke, ulica Kralja Petra I Karađorđevića 92-96, kojeg zastupa Duško Bogojević, advokat iz Banja Luke, ulica Branka Ćopića broj 11, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-1826-7/19 od 20.08.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ulica Maršala Tita 11a, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 23.09.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se osporeno rješenje broj: JN2-01-07-1-1826-7/19 od 20.08.2019. godine i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 877,50KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja kao ponuditelja Konzorcijum u sastavu: Institut za građevinarstvo „IG“ d.o.o. Banja Luka, Škoda Praha a.s., IEE d.o.o. Novi Sad, izjavljena na Odluku o poništenju otvorenog postupka javne nabavke broj: 02-20526/19 od 10.07.2019.godine u postupku javne nabavke konsultantskih usluge za izgradnju postrojenja za odsuporavanje dimnih gasova na bloku 7 u TE Kakanj, ugovornog organa JP Elektroprivreda BiH d.d. Sarajevo. Odbijen je zahtjev tužitelja za povrat naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00KM. Odbijen je i zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Tužitelj je protiv konačnog rješenja pokrenuo upravni spor zbog pogrešne primjene materijalnog prava, povrede odredbi upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog propisa, obzirom da je ponuda tužitelja odbijena iz nebitnih razloga, koji nisu od uticaja na prihvatljivost ponude. Naime tužbom ukazuje da je pogrešan stav tuženog da je ponuda neprihvatljiva iz razloga jer u Aneksu 2 obrasca nisu navedeni ostali članovi Konzorcija odnosno član grupe Škoda Praha a.s. Prag i

IEE d.o.o. Novi Sad, ali da je tuženi propustio utvrditi da je tužitelj predstavnik navedenog Konzorcija, dok su u Ugovoru o konzorciju navedeni svi članovi sa adresama, u skladu sa tačkom 6.9. Tenderskog dokumenta. Dakle, ugovorne strane su se sporazumjele da je tužitelj predstavnik grupe ponuđača i ovlašten je da istupa, predstavlja i potpisuje dokumentaciju za račun svih partnera. To znači da u skladu sa tačkom 6. 7 tenderskog dokumenta, ponuđači dostavljaju jedan paket dokumenata a ponuda se odbacuje ako se ne dostavi neki od materijalni dokaza. Tužbom ukazuje i da dokaze u skladu sa tačkom 6.2.2. tenderskog dokumenta, dostavlja svaki član grupe ponuđača. Tužitelj navodi da iz svega navedenog jasno proizilazi da neupisivanje adrese svih članova grupe ponuđača u Aneksu 2, ne može predstavljati formalno pravni nedostatak ponude obzirom da je jasno da je tužitelj predstavnik grupe ponuđača, a posebno imajući u vidu da upisivanje adrese nije propisano u tački 6.9 TD. Ukazuje se da je ovakav stav je zauzeo i Sud BiH u svojoj presudi broj: S 1 3 U 028810 18 U od 05.06.2019.godine. Stoga predlaže da Sud BiH uvaži njegovu tužbu, poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovni postupak tuženom uz obavezu da mu tuženi nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.316,25KM

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana. Ugovorni organ je u svom izjašnjenju predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj:19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je tuženi ocijenio da ugovorni organ je pravilno utvrdio činjenično stanje kada nije prihvatio ponudu tužitelja, jer nije pravilno popunio obrazac za cijenu ponude, Aneks 2. Tuženi je uvidom u ponudu tužitelja utvrdio da je tužitelj odnosno da članovi konzorcija nisu navedeni (ime i adrese članova grupe ponuđača) u obrascu, a kako je to ugovorni organ zahtijevao u tački 6.7. tenderskog dokumenta, kako je žalba neosnovana, odluku kao u dispozitivu predmetnog rješenja, tuženi je donio pozivom na član 104. i 111. stav 1.tačka c) Zakona o javnim nabavkama BiH.

Prigovorima iz tužbe dovedena je u pitanje zakonitost osporenog rješenja.

Postupak javne nabavke je strogo formalan postupak koji ima za cilj da se javna sredstva koriste na najefikasniji način, pri tome obaveza ugovornog organa je da omogućiti jednak tretman svim učesnicima postupka, bez bilo kakve diskriminacije svakog od učesnika. Zbog toga je i propisan oblik i sadržaj tenderske dokumentacije koji u sebi sadrži i tehničke specifikacije roba i/ili usluga koje su predmet javne nabavke. To znači da kada nešto zahtijeva u tenderskoj dokumentaciji, ugovorni organ dužan je to ispoštovati, jer sve što je naveo u tenderskoj dokumentaciji je obavezno u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH. Međutim, ponudu što se tiče forme, neprihvatljivom čini ako je propušteno da se uopšte dostavi određeni akt ili dokaz tražen Tenderskom dokumentacijom ali ne i određeni propust unutar dokumenta ako se iz sadržaja cjelokupne ponude jasno i nedvosmisleno može utvrditi da propust unutar dokumenta ne utiče na valjanost ponude. Zato je i zakonodavac u odjeljku A. Poglavlja II. Provođenje postupka javne nabavke (Kvalifikacija kandidata i ponuđača) propisao postupak provjere kvalifikacije dobavljača, tehničke i profesionalne sposobnosti dobavljača, te ostale kriterije ocjene ponude te članom

68. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:39/14- u daljem tekstu ZJN) propisao razloge za odbacivanje ponude

Ovaj sud prije svega primjećuje da se u obrazloženju osporenog rješenja kao i u prvostepenoj odluci ugovornog organa navodi da je ponuda tužitelja neprihvatljiva iz pravno formalni razloga, ali da je donesena odluka ne od odbacivanju ponude shodno članu 68. ZJN, već je poništen postupak nabavke u cijelosti iz razloga što ponuda drugog ponuđača VPC GmbH Njemačka nije ispunjavala uslove shodno članu 69. ZJN. Iz obrazloženja pobijanog rješenja i izjašnjenja ugovornog organa proizilazi da je ponuda tužitelja odbačena samo iz razloga jer u Aneksu 2, Obrasca za cijenu ponude, nisu navedeni članovi grupe konzorcija ponuđača, a što se dovodi u vezu sa tačkom 6.9. TD. Međutim, pravilno se to ukazuje i tužbom da je iz cjelokupne ponude, Ugovora o zajedničkom nastupanju (*Ugovor o osnivanju konzorcijuma od dana 08.02.2019.godine*) jasno da članovi grupe čine ponuđači: tužitelj, Škoda Praha a.s. i IEE d.o.o. Novi Sad. Također u članu 3. stav 3. navedenog ugovora je navedeno da je vodeći partner, koji će predstavljati i zastupati konzorcij, tužitelj, za što u ponudi postoji i punomoć koja je data tužitelju. S druge strane nije sporno da je u tački 6.9 Tenderskog dokumenta (strana 12 u daljem tekstu TD), ugovorni organ propisao uslove u slučaju kada ponudu dostavlja grupa ponuđača i da se u smislu tačke 6.2.1. i 6.2.3. Izjave o ispunjenosti uslova iz člana 45. ZJN, dostavljaju za svakog ponuđača posebno. Međutim ne spori se da je tužitelj u smislu člana 45. ZJN, propustio dostaviti takve dokaze, već samo da Aneks 2 Obrasca za cijenu ponude nije popunjen u skladu sa uslovima iz TD. Ovaj sud nadalje primjećuje i da u Aneksu 2 obrazac ponude je navedeno da je tužitelj „predstavnik grupe ponuđača“.

Iako se obrazloženje rješenja odnosno propust da upiše ime članova konzorcija, ne može ni dovesti u vezu sa tačkom 6.9 koja se spominje u izjašnjenju ugovornog organa, tačno je da je u Aneksu 2, Obrasca za cijenu ponude tužitelj naveo samo svoje ime i adresu (*strana 47 ponude*) dok je ugovorni organ u napomeni, naveo da ukoliko ponudu dostavlja grupa ponuđača upisuju se podaci za sve članove, ali Sud ne prihvata da samo taj propust može biti razlog za odbacivanje ponude. Takav uslov je propisan iz razloga da se nesumnjivo označe svi ponuđači pojedinačno, kada se radi o grupi ponuđača te da se navede i predstavnik tih ponuđača. Tužitelj je kao što je već navedeno propustio navesti pojedinačne ponuđače koje čine grupu ponuđača zajedno s njim, ali je naveo da je on „predstavnik grupe ponuđača.“ Stoga uzimajući u obzir cjelokupan sadržaj ponude iz istog je jasno da se radi o konzorciju čiji je predstavnik tužitelj, pa navedeni propust ne utiče na valjanost ponude. Kao što je naprijed i navedeno uz ponudu, što niti tuženi ne spori, dostavljen je ugovor o osnivanju konzorcija, pa samo čitanjem sadržaja tok dokaza, je dovoljno za zaključak da se dostavlja ponuda grupe ponuđača koji osnivaju konzorcijem i da isti koji nema svojstvo pravnog lica predstavlja tužitelj (člana 3.stav 2. Ugovora). Stoga kako je u Aneksu 2 obrasca za ponudu navedeno da je ponuđač tužitelj i to kao predstavnik grupe ponuđača, to je jasno ko je ponuđač. Drugim riječima obaveza je ugovornog organa, da cijeni svaki dokaz pojedinačno i sve zajedno i na takav način utvrdi pravno bitne činjenice u konkretnom slučaju, da se nesumnjivo radi o ponudi grupe ponuđača, iako isti nisu pojedinačno navedeni u Aneksu 2 obrasca za ponudu. Naime u članu 2. stav 1. tačka c) ZJN je propisano značenje termina grupa ponuđača, kao dva ili više kandidata/ponuđača...tako da je samo naznačenje termina grupa ponuđača, kako je to uradio tužitelj u svojoj ponudi više nego jasno određeni ponuđači, koji su dostavili zajedničku ponudu. Ista činjenica nije ni sporna niti za ugovorni organ niti za tuženoga, što se vidi i iz dispozitiva osporenog rješenja, gdje se pored tužitelja označavaju i druga pravna lica, koja zajedno sa njim čine grupu ponuđača. Svako drugačije postupanje bi bio čisti formalizam

koji bi služio sam sebi, a ne u svrhu zaštite sadržaja, kada nije ni sporna činjenica da se radi o ponudi grupe ponuđača. Tuženi je u pobijanom rješenju samo naveo da je pravilno ugovorni organ postupio kada je odbacio kao neprihvatljivu ponudu tužitelja, ali za to ne navodi valjane razloge što je za posljedicu imalo pogrešnu primjenu materijalnog propisa.

Kako je u predmetnom slučaju izostalo valjano obrazloženje a što je suprotno članu 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 29/02 do 53/16) a u vezi sa članom 233. stav 1. istog Zakona, to je sud isto poništio osporenu odluku i predmet vratio na ponovno rješavanje. U ponovnom postupku, uvažavajući upute iz ove presude, Ured za razmatranje žalbi BiH će nakon ponovnog uvida u spise predmeta i dokaze, još jednom ocijeniti navode iz žalbe i donijeti odluku pravilnom primjenom materijalnog propisa, za koju će odluku navesti logične razloge.

Kako je tužba tužitelja uvažena kao osnovana nesporno mu pripadaju i troškovi upravnog spora ali ne u traženom iznosu. Troškovi sastava tužbe su dodijeljeni prema članu 3. Tarife o naknadi za rad advokata u RS ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 68/05) i odnose se na sastav tužbe u iznosu od 600,00KM (300 bodova x 2KM) uvećano za paušal od 25% što iznosi 150,00 KM, na koji iznos se ima dodati i PDV od 127,50 KM (17%) što je ukupno 877,50KM. U preostalom dijelu zahtjev za naknadu troškova je odbijen jer se radi o neprocjenjivom predmetu, gdje se ima primijeniti član 3. Advokatske tarife, a ne člana 2. kako je to pogrešno navedeno u opredjeljenom troškovniku punomoćnika tužitelja.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe člana 37. stav 2. u vezi s članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, sud je donio odluku kao u dispozitivu odluke.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

